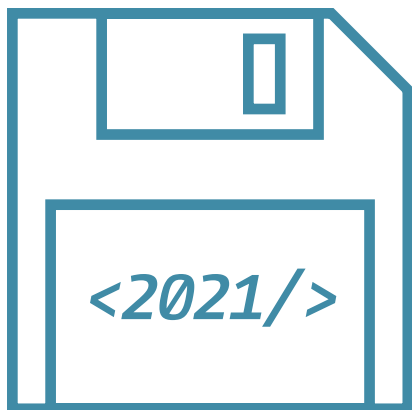

MANUAL D'ACOMPANYAMENT <.v2/>

</>
**AQUÍ
DINS!**

CAMINS VIUS //
FEBRER JUNY-2020-21 />

>/ Comencem l'any amb noves propostes dels nostres **CAMINS VIUS**. Una oferta amb vuit iniciatives ben diferents per compartir amb tota la comunitat educativa.

>/ Us presentem la nova guia amb tallers, laboratoris, aterratges a l'aula i peces escèniques que ens visitaran fins al mes de juny. Des del teatre, a l'aula o des de casa podrem seguir amb la nostra oferta basada amb els mateixos 5 ingredients que van utilitzar per a construir l'origen dels nostres CAMINS:

1/>.PROPOSTES CENTRADES EN L'EXPERIMENTACIÓ.

2/>.PROPOSTES HÍBRIDES QUE INTERCONNECTEN DIFERENTS DISCIPLINES.

3/>.PROPOSTES QUE AJUDEN A TROBAR CONNEXIONS. ENTRE ALLÒ ESCÈNIC I LA REALITAT SOCIAL I L'ÀMBIT SOCIOEDUCATIU DE L'ESCOLA.

4/>.PROPOSTES ADEQUADES PER A CADA ETAPA EDUCATIVA.

5/>.PROPOSTES QUE SITUEN L'ALUMNE COM A ESPECTADOR, PARTICIPANT I CO-CREADOR.

>/ Un projecte que compta amb una mirada holística i integral per a totes les escoles públiques del Prat del Llobregat, des de l'escola bressol a batxillerat.

>/ Caminem juntes?

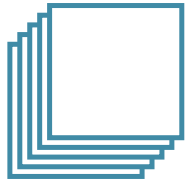

< Índex />

PRESENTACIÓ	[4]
(BLOC 1) ESCOLA BRESSOL i P5	[6]
EL PÁJARO JOCS / PETITS SOMNIS	
CREAMOVIMENT / UN MÓN DE CARTRÓ	
(BLOC 2) 2N/4T/5È DE PRIMÀRIA	[11]
PERE FAURA / BALLAR ÉS COSA DE LLIBRES	
NYAM NYAM / CARBONI 14	
EQUIP TÈCNIC L'ARTESÀ / BACSTEIX	
(BLOC 3) 1R/3R D'ESO I BATXILLERAT ARTÍSTIC	[18]
VICENTE ARLANDIS / FER MÀGIA AMB PARAULES	
EDU CUMELLES / SONS TROBATS	
DAVID ESPINOSA / CONFERÈNCIA PERFORMATIVA	
QUÈ ÉS UN PERCEPTÒMETRE?	[25]

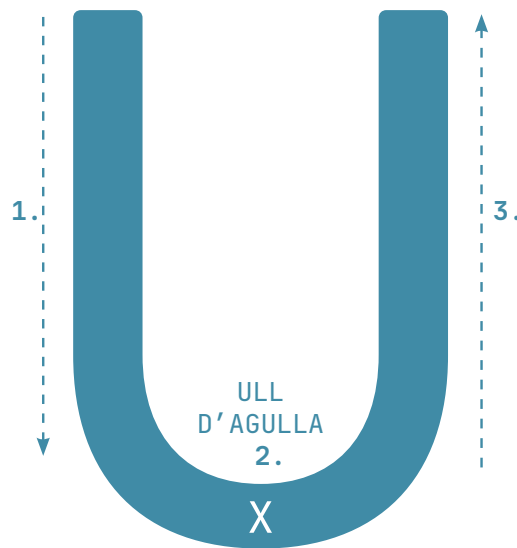

</1 >

PRESENTACIÓ />

>/ Visualitza una U:

SEGUEIX ELS SEUS 3
PRINCIPALS MOVIMENTS:

>/1. BAIXA PER LA U
(COSTAT ESQUERRE)

>/2. TRAVESSA L'ULL DE
L'AGULLA (PART INFERIOR)

>/3. PUJA PER LA U
(COSTAT DRET)

>/ Per arribar a un punt profund de transformació és necessari abans baixar, permetre que emergeixi el coneixement interior, i en aquest lloc de quietud on el coneixement puja a la superfície, fer-lo aflorar explorant el futur. Això és el que l'economista Brian Arthur anomena el procés de la U. Aturem-nos un instant en aquesta part inferior de la U, en aquest lloc d'escolta profunda, on emergeix el coneixement i puja a la superfície. Respirem profundament!

>/ Tot aquest procés pot succeir gràcies al nostre cos. Un cos físic amb capacitat de materialitzar, fer i accionar. Un cos que, entre moltes altres coses, produeix una consciència que és capaç de lliscar per aquests traços i produir idees, imatges, paraules... en definitiva, un cos que és capaç de produir sentit.

>/ Som cos, tenim un cos. I aquest cos teu, amb totes les seves meravelloses peculiaritats, amb cadascuna de les seves úniques i precioses formes, és el que ens agradaria col·locar en el centre de Camins Vius, per dues raons molt concretes.

[..]

[..]

>/ La primera raó és perquè, igual que tu, les altres persones també tenen un cos únic i meravellós i això produeix una espècie de carnalitat comuna. Els nostres cossos, siguem més o menys conscients d'això, formen una realitat compartida i aquesta realitat és la que ens dona la possibilitat de trobar-nos, de col·laborar, de desitjar col·lectivament i d'aprendre entre totes. La segona raó que ens fa posar l'atenció en els nostres cossos és que tant les Arts en Viu com l'educació troben en el cos la seva principal i essencial matèria primera. Sense cos no hi ha creació possible ni manera d'aprendre i conèixer. Per això, en aquest començament de curs tan especial i difícil que estem vivint, volem mantenir-nos fermes en allò que sí que tenim, en la realitat més concreta, en la certesa que som aquí i ara.

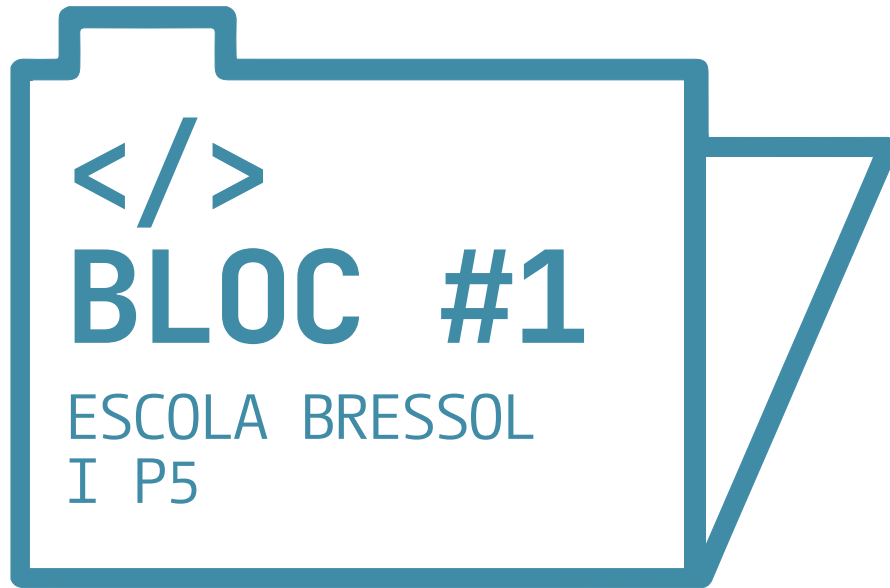
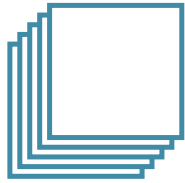
>/ Segur que ens trobarem amb infinites dificultats, segur que bregarem amb tota mena d'incerteses i ens trobarem en situacions insòlites que no sabem com afrontar. O ens apareixerà un punt de col·lapse, on detenir-nos i inclinar-nos

cap a l'espai del desconegut, on emergeixen opcions de futur. Aquesta possibilitat -inclinar-nos cap al nostre millor potencial de futur i connectar amb ell- és el que Otto Scharmer anomena presenciació. Sentir i operar des de la presència d'un camp futur emergent.

>/ Les propostes educatives que us presentem volen ser un espai de trobada i col·laboració entre mestres i artistes. Ara el que ens toca és desenvolupar condicions que ens permetin compartir temps i espai i que ens ajudin a fer coses juntes. I per a això els nostres cossos són els aliats perfectes.

>/ Camins Vius vol ser una invitació expandida, un lloc de trobada on juntes puguem posar en joc interessos i labors per construir pràctiques pedagògiques i artístiques que siguin cada vegada més còmplices. Compartim la percepció que les arts ajuden a construir un nivell de participació, col·laboració i co-creació entre, amb i des de marcs d'aprenentatge del tot necessari per a poder desenvolupar socialment contextos de proximitat que ens acompanyen en aquest créixer juntes en la comunitat escolar, en l'entorn familiar, i a la ciutat-món.

</>

DE QUÈ VA AQUEST BLOC?

>/ Aquest bloc va de parar esment als **MATERIALS**. En la nostra vida quotidiana estem en contacte amb infinitat de matèries i materials diversos. És cert que cada vegada més, el plàstic (en els seus milers de formes i estats possibles) domina l'entorn en el qual vivim imposant una certa uniformitat en el que ens envolta. Per això, per a no perdre la sensibilitat i les capacitats de percebre les qualitats i propietats reals dels cossos amb els quals ens relacionem, hem de fer un esforç especial per a relacionar-nos i entendre altres materials no hegemònics. A partir d'ells podrem conèixer part del nostre entorn però també podrem adquirir recursos i habilitats concretes que ens ajudin a explorar possibilitats més enllà dels polímers.

< EL PÁJARO JOCS ; PETITS SOMNIS />

< CURS /> ;
ESCOLA BRESSOL;

</ INSTAL·LACIÓ DE JOCS A L'ESCOLA ;
> A CONCRETAR AMB LES ESCOLES BRESSOL (MAIG/JULIOL)

</ QUI ÉS EL PÁJARO JOCS?

>/ El Pájaro Jocs (Àlex Rigol) juga i sap el que és el joc en llibertat. Al llarg de la seva vida ha après a fer moltes coses amb les seves mans però sobretot domina l'ofici de fuster. La fusta és el seu material favorit amb el qual és capaç de construir infinitat d'objectes i estructures. Però, encara que les coses que fa són sempre boniques, l'important és que totes serveixen per a jugar, és a dir, per a explorar i conèixer el món divertint-nos molt.

AQUÍ DINS!

</ CAMINS VIUS / FEBRER-JUNY 2021 ...>

</ QUÈ FA?

>/ El Pájaro Jocs ve a construir un espai efímer dedicat al joc lliure. El joc lliure és aquell que reconeix i respecta l'autonomia i la independència de les persones que es comprometen en el joc. En el joc lliure no s'imposen tasques, ni afectes, ni plans, ni autoritats, ni projectes, ni propòsits aliens al propi joc. Per això, aprenem tant jugant i per això també els espais i els moments per al joc lliure són tan valuosos. El Pájaro Jocs construeix espais de joc a partir d'estructures de fusta i altres materials vius que conviden a fer coses però que no obliguen a fer res que una no vulgui fer. Així, la fusta es converteix en una còmplice de la imaginació dels qui juguen aportant no sols unes qualitats materials extraordinàries sinó obrint camins d'exploració sensible i de coneixement.

</ QUÈ PODEM FER NOSALTRES?

>/ Podem jugar. Dedicuem tots els dies una estona a jugar en llibertat. Diu Gregorio Apesteguía que "el temps perdut no existeix" (2020). Aprofitem el

temps per a jugar amb tot el cos: no valen els jocs que et paralitzen i et lliguen a una cadira o a un sofà. Del que es tracta és de tenir l'hàbit de posar tots els nostres sentits, habilitats i destreses en joc sense que hi hagi res que rendibilitzi o limiti la nostra activitat. No estàs treballant, no estàs complint objectius establerts des de fora, no tens més expectativa que gaudir i passar una bona estona fent coses per diversió. Per a això pots transformar els espais quotidians (com l'aula) en llocs de joc i experimentació en les quals tots els materials i objectes estan a disposició més enllà del seu ús ordinari. A través del joc i l'experiència directa no sols descobriràs altres utilitats possibles sinó que arribaràs a conèixer millor el teu entorn sent part d'aquest.

- Què aprens quan jugues en llibertat?
- Amb quines habilitats i destreses concretes comptes? Quines t'agradaria desenvolupar?
- Quins espais de l'escola estan preparats per a acollir el joc lliure?
- Quin paper fas com a adult quan l'alumnat juga lliurement? Com condiciona la teva presència el seu joc?

< CREAMOVIMENT ; UN MÓN DE CARTRÓ />

< CURS /> ;
P5;

</ LABORATORI D'EXPERIMENTACIÓ AL TEATRE ;
> 19/20/26/27/28/29/30 ABRIL

</ QUI SÓN CREAMOVIMENT?

>/ CreaMoviment són Helena, Cristina i Toni. Entre les tres sumen un munt d'habilitats i destreses escèniques: canten, ballen i actuen. Això els permet acostar-se al món que els envolta des d'un punt de vista especial que els fa trobar possibilitats extraordinàries a coses en aparença ordinàries.

AQUÍ DINS!

</ CAMINS VIUS / FEBRER-JUNY 2021 ..>

</ QUÈ FAN?

>/ Per a elles, el cartró marró d'embalar amb el que normalment es fan caixes per al transport de coses, és un món. O millor dit, molts mons possibles que es poden construir fàcilment entre totes. N'hi ha prou amb atrevir-se a jugar i a donar-li un ús inusual a aquest material per a descobrir les seves immenses possibilitats. Una caixa de cartró és un volum sòlid i lleuger amb el qual es poden construir fàcilment estructures efímeres. Per això, les caixes ens permeten, per un moment, ser arquitectes i paletes i inventar i construir edificis, mons i condicions de relació a través de les que descobrir qui som, qui volem ser i qui podem arribar a ser quan juguem juntes.

</ QUÈ PODEM FER NOSALTRES?

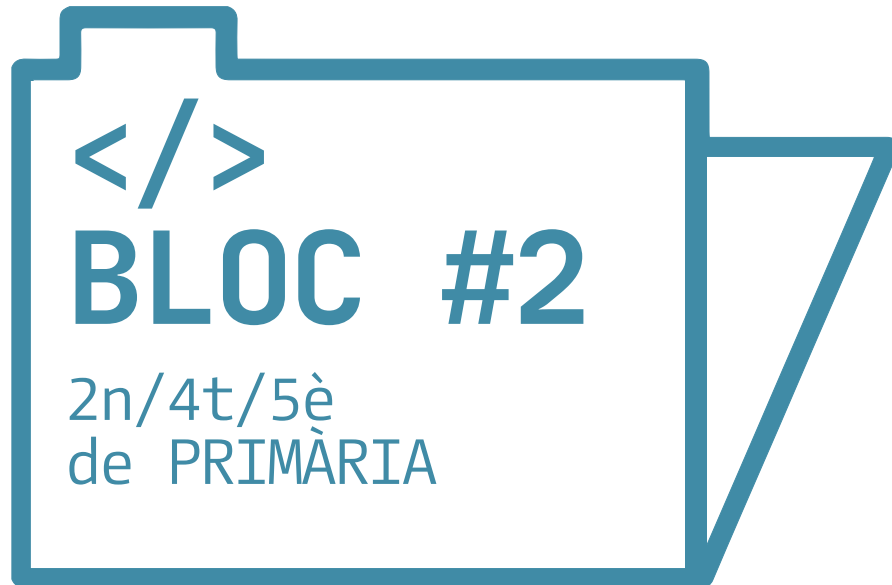
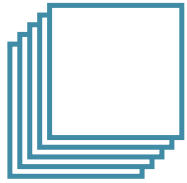
>/ Per a començar, estaria bé despertar la nostra sensibilitat cap al cartró. Primer reconèixer els llocs on hi ha cartró en l'entorn en el qual vivim: on s'usa, on s'acumula, etc. Després, localitzar el cartró a les nostres cases. Per a què ho utilitzem? Per a què ens serveix? Finalment, podem explorar usos insòlits o no comuns per a aquests cartrons que estan en el nostre entorn i observar el que succeeix quan canviem les regles de joc i desobeïm al ja conegut i establert. Es tracta d'arribar a entendre la realitat material de les caixes de cartró i començar a imaginar possibilitats d'ús que estan més enllà del fet quotidià.

[] Per a què serveixen els materials que ja no serveixen?

[] Què és un residu?

[] Quines coses pots arribar a fer sense utilitzar plàstic?

[] Com podries transformar el cartró en un material preciós?

</>

DE QUÈ VA AQUEST BLOC?

>/ Aquest bloc va de **TROBAR**. Per a aprendre és necessari fer preguntes. Una pregunta obre una possibilitat i inicia una certa forma de recerca. A vegades és suficient amb això, no necessitem res més per a posar-nos en marxa i perseguir això que ens inquieta o que activa la nostra curiositat. Només amb preguntar ja s'obren múltiples possibilitats de conèixer. Però hi ha altres ocasions en què les preguntes desemboquen en respostes: el moviment de cerca conclou i se soluciona en una resposta. És com quan trobes el mòbil després de passar-te una hora buscant-lo pertot arreu de la casa: la pregunta troba la seva resposta i ens arriba un cert alleujament, un cert plaer davant el final d'un procés. Quan trobem coses, quan descobrim alguna cosa, l'experiència cristal·litza en la nostra consciència i es concreta com una cosa disponible per a nosaltres a partir d'aquest moment. Per això, és tan important saber buscar com saber trobar. De la mateixa manera que en fer-nos una pregunta ens posem en moviment, en trobar, descansem i assimilem tot el viscut en el procés de preguntar.

<
**PERE FAURA ;
BALLAR ÉS COSA
DE LLIBRES**
/>

< **CURS /> ;
2N DE PRIMÀRIA ;**

</ **ATERRATGE A L'AULA ;**
> **DEL 8 AL 20 D'ABRIL**

</ **QUI ÉS PERE FAURA?**

>/ Pere Faura porta ballant tota la seva vida. El seu cos de ballarí s'ha construït a base de molt ballar. Però també a força de mirar i admirar altres cossos lliurats a la dansa. Això li ha fet entendre que el seu cos, no sols és un instrument per a ballar sinó que a més és una eina extraordinària per a conèixer. Un cos que balla és un cos atent al present i per tant, és un cos obert a encarnar idees, a entendre en l'acció i a aprendre de l'experiència directa.

AQUÍ DINS!

</ **CAMINS VIUS / FEBRER-JUNY 2021 ...>**

</ QUÈ FA?

>/ Pere Faura s'ajunta amb Claudia Solwat i Javier Vaquero i juntes, agafen un llibre. Vivim envoltades de llibres. Potser no els usem molt, potser ens hem acostumat a la seva presència i per això no els tenim molt en compte. Però els llibres estan pertot arreu. Per això, al principi, agafar un llibre no seria gens extraordinari sinó fora perquè ho fan amb els seus cossos de ballarins. No és que es posin a ballar amb llibres sinó que posen els llibres a ballar. I els seus cossos savis en això de moure's ens proposen maneres d'acostar-nos a aquest objecte quotidià posant en joc tot el nostre cos. Així quan arriba la lectura, quan el llibre desplega el seu text, el fa majorment com una invitació a continuar ballant, és a dir, a continuar explorant el que els nostres cossos ens permeten arribar a conèixer.

</ QUÈ PODEM FER NOSALTRES?

>/ Nosaltres podem ballar. I per a això, és millor buidar l'espai i posar les taules i les cadires en un lloc en el qual no molestin. Construïm una biblioteca de cossos. Que cadascuna porti el seu llibre favorit i compti a les altres què és el que li agrada tant. Després queda només posar una música i deixar que apareguin en cada cos les imatges, els noms, les paraules i les accions favorites dels llibres. Al final, quan els cossos ja estan calents i oberts, estarem preparades per a llegir. Cadascú buscarà el seu racó i dedicarà un temps a fer que els seus ulls ballin sobre les pàgines recorrent línies i reconeixent el moviment propi de les paraules.

- [] Quantes vegades a la setmana balles?
- [] Quant temps a la setmana dediques a llegir?
- [] Què li passa al teu cos quan llegeixes?
- [] Quins llibres et produeixen ganes de ballar mentre els llegeixes?
- [] Quines maneres de ballar et fan venir ganes de llegir?

<
NYAM NYAM ;
CARBONI 14
/>

< CURS /> ;
4RT DE PRIMÀRIA ;

</ LABORATORI D'EXPERIMENTACIÓ AL TEATRE + 1 TROBADA ZOOM
AMB ARTISTES I PROFESSORS (23 DE FEBRER) ;
> 8/9/10/11/12/15/16/17 DE MARÇ

</ QUI SÓN NYAM NYAM?

>/ Ariadna i Iñaki han donat menjar a molta gent. Elles saben cuinar molt bé i també saben com establir una relació justa i honesta amb les matèries primeres que utilitzen i amb l'entorn del qual procedeixen. Però sobretot saben que el menjar compartit i bo té el poder de crear comunitats i establir formes de relació autèntiques entre els comensals. Per això, al llarg dels anys, han posat en peus diferents projectes en contextos molt diversos en els quals, a través de la cuina i a través de l'observació amorosa de l'entorn, han generat espais en els quals compartir experiències, sabers i bons moments. Alguna cosa semblant a una llar en moviment.

AQUÍ DINS!

</ CAMINS VIUS / FEBRER-JUNY 2021 ...>

</ QUÈ FAN?

>/ Proposen que ens convertim en subjectes de la Història. Normalment, la Història la contenen veus adornades d'importància i autoritat, veus de senyors que, encarnant el patriarcat, s'imposen per sobre de les veus més modestes o menys privilegiades. Doncs bé, Ariadna i Iñaki proposen una pràctica a través de la qual totes podem participar en la construcció del relat de la història (amb minúscula) i convertir-nos en narradores legítimes. Observant d'una forma creativa els objectes que tenim a l'abast, podem crear nosaltres mateixes, relats que ens ajudin a imaginar i a compartir històries a través de les quals entendre qui som i on estem. Potser les nostres històries no són molt rigoroses des del punt de vista acadèmic, però tindran un altre tipus d'autenticitat que també serà útil per a conèixer el nostre entorn.

</ QUÈ PODEM FER NOSALTRES?

>/ Podem buscar a les nostres cases objectes oblidats o que no recordem molt bé com han arribat fins a nosaltres. Després, ens dedicarem a observar-los amb deteniment i cura. Una vegada siguem capaces de descriure'ls amb precisió podrem inventar un relat que expliqui la història d'aquest objecte des de la seva creació fins al present. Per a això podem investigar i buscar informació real que li doni un toc de versemblança al nostre relat. Finalment, compartirem els nostres relats mentre berenem juntes.

Hi ha algun passatge de la Història que no et sembli massa versemblant?

Quin personatge històric t'agradaria que et comptés la seva versió dels fets?

Guardes algun objecte preciós a la teva casa? sap algú que ho tens?

Quines històries o records t'uneixen als teus amics o família i us agrada recordar-los quan esteu junts?

<
EQUIP TÈCNIC
L'ARTESÀ ;
BACSTEIX
/>

< CURS /> ;
5È DE PRIMÀRIA;

</ LABORATORI D'EXPERIMENTACIÓ AL TEATRE ;
> DEL 17 AL 29 MAIG

</ QUI ÉS L'EQUIP TÈCNIC?

>/ És el grup de persones que fan funcionar el teatre. Un teatre és una màquina molt complexa que requereix dels sabers especialitzats i la feina de moltes persones. A més dels actors, ballarins i músics hi ha molts altres professionals que treballen perquè puguem veure i escoltar el que apareix a escena. En una representació teatral l'equip tècnic és tan necessari com l'artístic.

</ QUÈ FA?

>/ En primer lloc, l'equip tècnic prepara el teatre perquè pugui tenir lloc la presentació d'una obra. Ells són els encarregats de construir i activar la màquina teatral perquè succeeixi tot el que fa falta en cada obra. Per a això construeixen i instal·len escenografies, equips de llum i so, equips d'efectes especials, etc. Però no acaba aquí la seva feina: durant la funció l'equip tècnic també "actua", ells segueixen un text i realitzen coreografies amb els aparells i artefactes escènics. Encara que no els vegem, sempre que un teatre està funcionant, l'equip tècnic està darrere ajudant al fet que cada obra es pugui realitzar.

</ QUÈ PODEM FER NOSALTRES?

>/ La propera vegada que anem a un teatre, ens fixarem en les persones que allí treballen i en la feina que realitzen. No només pararem esment al que aparegui en escena. A més intentarem endevinar d'on vénen els llums, d'on surt el so, com apareixen i desapareixen escenografies i objectes, etc. Encara que potser la màgia i el misteri desapareguin quan observem la màquina teatral, per una vegada està bé parar esment a tot allò a què se suposa que no hem de parar-li durant una funció.

[] En quines situacions et permetes desviar la teva atenció del punt de vista establert per a percebre una cosa suposadament secundària o sense interès?

[] Ets conscient de totes les persones que treballen perquè tu puguis portar la teva samarreta favorita?

[] Quants oficis es realitzen lluny de la vista pública?

</>

DE QUÈ VA AQUEST BLOC?

>/ Aquest bloc va d'EXPLORAR ELS LÍMITS. Quan s'imposen, els límits restringeixen la nostra capacitat d'acció i la nostra llibertat, i fàcilment poden donar lloc a formes d'opressió i violència. No obstant això, quan són triats i buscats a propòsit, els límits poden ser una font sorprenent de llibertat. Els límits compartits conscientment tenen el poder de crear acords, de facilitar la trobada, de generar espais comuns i, sobretot, d'alimentar la imaginació col·lectiva. Per això és molt important explorar els límits tant els imposats com els triats: és molt possible que a l'altre costat d'allò permès apareguin formes inesperades de coneixement capaces de plantejar altres condicions per a la realitat (potser més convenientes que les imposades).

< VICENTE ARLANDIS ; FER MÀGIA ÀMB PARAULES >

< CURS /> ;
1R D'ESO ;

</ ATERRATGE A L'AULA ;
> DEL 19 AL 23 D'ABRIL

</ QUI ÉS VICENTE ARLANDIS?

>/ Vicente Arlandis ha treballat molt. Unes vegades per plaer, unes altres per necessitat i moltes altres per plaer i necessitat alhora. Aquesta llarga experiència laboral ha generat en ell una consciència precisa del que el treball li fa al cos. Per això potser no ha deixat ni d'explorar i qüestionar valors com la productivitat i el temps, ni de buscar maneres d'alliberar el cos de tots els requeriments professionals imposats i assumits en les nostres vides diàries.

AQUÍ DINS!

</ CAMINS VIUS / FEBRER-JUNY 2021 ...>

</ QUÈ FA?

>/ Vicente Arlandis fa màgia amb les paraules. A partir d'un projecte que juga amb conceptes i mots com la paraula "idiota" ens proposa entrar a l'aula i riure. L'idiota no és algú estúpid incapaç d'entendre. L'idiota és més aviat algú que assumeix l'absurd i allò més màgic de la seva pròpia existència en un lloc i en un moment concrets. Fer l'idiota és una manera d'alliberar-se conscientment dels requeriments i límits socials i culturals imposats. És una manera de posar fre a tot el que ens obliga a ser el que no volem ser i a mostrar-nos tal qual. Com si despulléssim l'ànima (sense necessitat de llevar-nos la roba) i ens permetéssim que aparegués el nostre ser més autèntic. Perquè l'idiota no necessita ni ser maco, ni llesta, ni eficaç, ni productiva: n'hi ha prou amb atendre lliurement la pulsio del moment.

</ QUÈ PODEM FER NOSALTRES?

>/ En aquesta ocasió el millor que podem fer és no fer res. Es tracta de triar un moment en el qual puguem dedicar-nos simplement a estar, a romandre. No és fàcil, perquè estem acostumades a viure atenent propòsits, expectatives, objectius, tasques, desitjos, etc. Però en aquest moment que has triat, no hi ha res a fer, amb la qual cosa pots dedicar-te simplement a existir. Segurament, una vegada que s'hagin fet callar els requeriments de la vida quotidiana, els teus sentits començaran a proporcionar-te sensacions cada vegada més interessants i, potser fins i tot, arribes a entendre coses.

En quins moments del dia et sents completament lliure?

En quines situacions et permetes comportar-te com un idiota?

Què t'agrada fer quan ningú espera res de tu?

Com aprèn un idiota?

< EDU COMELLES ; SONS TROBATS /> AMB LA CAPSA]

< CURS /> ;
3R D'ESO ;

</ CÀPSULES DE VÍDEO ;
> MARÇ

</ QUI ÉS EDU COMELLES?

>/ Abans d'arribar al teatre, la dansa passa al carrer, Edu Comelles és un artista que treballa amb el so. Antigament, quan es parlava de crear amb el so es parlava de "música" i generalment anava unit a l'ús d'instruments musicals. Avui sabem que la música està pertot arreu no sols quan fem "música" i per això parlem de so. Edu Comelles és un expert escoltador capaç d'ensenyar a altres persones a fer coses amb el que sona en el món.

AQUÍ DINS!

</ CAMINS VIUS / FEBRER-JUNY 2021 ...>

</ QUÈ FA?

>/ El primer que fa Edu Comelles és escoltar. El seu cos i les seves oïdes són els instruments amb els quals s'acosta a l'entorn sonor, són els canals a través dels quals percep el món com una vibració. Aquesta informació sensible és la matèria primera amb la qual ens proposa treballar. I a partir d'aquí, construir paisatges sonors. El paisatge ens remet a una imatge. Però en aquest cas no es tracta tant de veure un lloc com d'escoltar l'espai que es desplega per a nosaltres a través dels sons.

</ QUÈ PODEM FER NOSOTRES?

>/ Si del que es tracta és d'escoltar, de lliurar-nos a l'escolta, inevitablement hem de començar per fer callar l'interior. Això que anomenem consciència és una veu (o veus) interior que pot arribar a fer molt de soroll. Totes sabem el que és tenir un "run-run" per dins que no et deixa pensar en una altra cosa. Doncs bé, per a escoltar, el primer que cal fer és parar qualsevol soroll o veu interior que ens tanqui en nosaltres mateixes. Escoltar és portar l'atenció a fora i per a això fa falta fer lloc dins. Així, el que podem fer nosaltres, és practicar el callar-se i romandre callats en calma, gaudint de la pau que dona el permetre's no tenir res a dir.

- [] Quin espai hi ha per al silenci en la teva pràctica pedagògica?
- [] Com practiques l'escolta a l'aula?
- [] Quins entorns sonors són més favorables per a l'aprenentatge?
- [] Com pots transformar el teu entorn sonor quotidià?

< DAVID ESPINOSA ; CONFERÈNCIA ESPECTACULAR />

< CURS /> ;
BATXILLERAT ARTÍSTIC ;

</ PROPOSTA ESCÈNICA AL TEATRE ;
> ABRIL

</ QUI ÉS DAVID ESPINOSA?

>/ La formació d'un artista no sempre segueix una línia recta i clara. Sovint, les biografies dels artistes tracen camins sinuosos que a vegades es bifurquen, es desvien i fins i tot arriben a perdre's. Aquests camins, a vegades sorprenents i inesperats, són necessaris per poder arribar a desenvolupar una pràctica artística concreta perquè el trajecte, per molt inexplicable que ens pugui semblar, és el que ens permet donar amb allò que, en definitiva, una desitja contar, fer i oferir. El camí de David Espinosa ha travessat molts llocs diferents. Va aprendre l'ofici d'actor a l'ESAD de València. Però després, la col·laboració amb altres artistes i la participació en projectes artístics força dispars, li van fer aprendre i experimentar maneres de fer teatre, no convencionals. Aquest camí va desembocar en una pràctica molt particular que juga sense parar amb la distància, l'escala i la grandària i que ha aconseguit oferir-nos un punt de vista certament peculiar sobre el món i sobre el propi teatre.

AQUÍ DINS!

</ CAMINS VIUS / FEBRER-JUNY 2021 . . >

</ QUÈ FA?

>/ Quan anem al teatre a veure una obra convencional, estem acostumats a asseure'ns en la butaca i des d'allí mirar al capdavant per a veure el que altres cossos de la mateixa grandària que el nostre fan en escena. Però què passaria si, de sobte, els nostres cossos creixessin i es fessin molt més grans que el dels actors i que el propi teatre fins i tot?, què passaria si, a més, deixéssim de veure l'escenari de front i comencéssim a mirar des de dalt? Perquè això és el que fa David Espinosa: ens convida a abandonar el punt de vista frontal del teatre tradicional i ens ofereix un punt de vista diferent des del qual, sorprenentment, podem veure molt més.

>/ En comptes d'un teatre de grandària real, David Espinosa utilitza una taula, una superfície horitzontal sobre la qual succeeixen coses. I en comptes d'actors, ballarins o performers de la nostra mateixa grandària i de carn i os, utilitza objectes, ninotets, coses de la vida quotidiana que una vegada entren en acció es converteixen en cossos vius que ens fan veure i imaginar situacions, llocs, persones i temps diferents. Així, aquest punt de vista desplaçat i peculiar, ens permet tenir una experiència concreta de l'acció de mirar amb distància i de jugar amb una escala irreal però que ens permet veure el món amb una amplitud i abast bastant inusuals.

</ QUÈ PODEM FER NOSALTRES?

>/ Quanta més distància tenim en observar una realitat, la nostra mirada abasta més espai i més temps. Per exemple, en mirar una estrella en el cel estem veient tot l'espai que va des del nostre cos al seu i estem contemplant també tot

el temps que implica aquesta distància que mitjana entre ella i nosaltres. Evidentment, en separar-nos perdem el detall que percebem quan estem molt a prop. Però, per contra, la distància ens ofereix una amplitud des de la qual és possible posar en relació fenòmens i realitats que des de prop ni tan sols sabíem que existien.

Per això, un dispositiu com el que ens ofereix David Espinosa pot inspirar-nos per a explorar maneres de mirar al lluny i, a partir d'aquí imaginar i construir possibles narracions que expliquin o exposin diferents realitats que han estat observades. La disciplina de la Història pot ajudar-nos com a exemple de com, en col·locar-nos en un punt de vista distant, podem construir relats que connecten fets distants en el temps i en l'espai. En aquest sentit un manual d'Història, per exemple, no deixa de ser un dispositiu que, a través d'un relat, ens permet apuntar-nos a llocs i moments que estan lluny de nosaltres.

Fer-nos conscients de la posició des de la qual mirem i de com això modifica i condiciona el que podem arribar a entendre i aprendre.

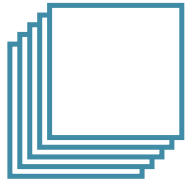
[] Des de quin punt de vista observem un fenomen, qüestió o tema?

[] Com seria la història si l'haguéssim d'explicar en primera persona?

[] Què podem aprendre del gènere autobiogràfic a l'hora de narrar els fets del passat?

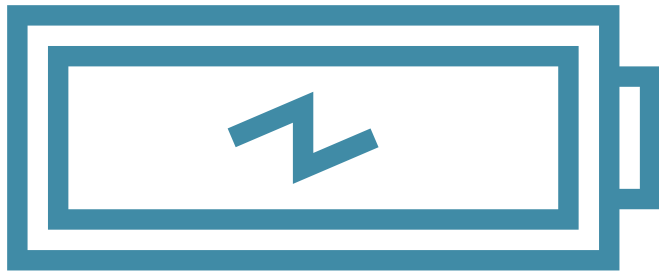
[] Quan llegim el llibre d'història, qui està explicant aquest relat? De qui és aquesta veu que relata el que va succeir quan nosaltres no hi érem?

[] Des de quants punts de vista diferents podem observar i reflexionar sobre un fenomen o fet?

< QUÈ ÉS UN PERCEPTÒMETRE />

</ 1 TROBADA AMB PROFESSORS (VIA ZOOM) ;
> MARÇ

>/ És difícil comprendre com els nostres pensaments o comportaments es construeixen. Possiblement el secret està guardat dins d'un concepte. El nostre cervell és un especialista a treballar així. La forma com va evolucionant en el nostre interior té molt a veure amb tot el que fem. Està sempre preparat per a aprendre, sigui una dansa, una llengua, una nova professió... El nostre cervell és un acròbata, a mesura que anem augmentant el grau de dificultat, desafiaments i destreses que li proposem amb els anys, es converteix en un GPS de coordenades sensorials, probablement el més perfecte del món.

>/ La nostra racionalitat i els cinc sentits ens acosten una ínfima part del món, la resta és un univers invisible que no aconseguim captar del tot. Les emocions són informacions precioses que amplien la nostra capacitat d'aprehendre-ho, retallant les distàncies entre nosaltres i els nostres diferents contextos. Sentir és percebre millor. I aprendre a conèixer com percebem el món és la finalitat del Perceptòmetre, una eina per a aconseguir una major percepció real d'un mateix. Un element clau per a l'aprenentatge i l'evolució personal.

>/ QUI HO UTILITZA?

>/ Els participants de Camins Vius. És a dir els vostres alumnes.

>/ Revelar els moments en què un aprenentatge es converteix en significatiu, és màgic. Tenir la possibilitat de fer visible aquesta festa produïda per les neurones que interconnecten i inauguren un estat de llarga amistat, és apassionant: la memòria.

>/ Sabem que la memòria implica diversos passos en el camí. Codificar, processar, emmagatzemar i recuperar. El Perceptòmetre posa el seu accent i atenció en l'instant de processar. Aquest moment on la informació és com un codi viatger acompanyat per l'hipocamp, especialista en creuar dades a partir de criteris multisensorials: si és nou? Si és emocionant? Si és inesperat? Si... En aquest moment es decideix si la memòria serà de curt o llarg termini. El Perceptòmetre és la bitàcola multisensorial d'ús individual que ens ajudarà a recordar.

>/ EN QUÈ ENS AJUDA?

>/ El cervell és plàstic com l'argila. Totes les experiències de vida ajuden a modelar-lo: cada amic, cada música, cada llibre, cada experiència artística... Quan sentim curiositat tot es torna més fàcil. Aprenem més quants més desafiaments nous i diferents ens proposem. I com més aprenem, millor aconseguim resoldre els problemes que se'ns plantegen.

>/ Les pràctiques artístiques utilitzen metodologies diferents de recerca. Les artistes desenvolupen una expertesa fonamental per a la seva pràctica diària que es basa en sostenir la incertesa, el no saber, i romandre posicionades i obertes a l'experimentació i la pregunta.

>/ El Perceptòmetre és un dispositiu artístic que ens ajuda a registrar i acompanyar des d'un costat conscient aquest viatge. Un element essencial per a un aprenentatge disruptiu que complementi l'aprenentatge científic -matemàtic.

>/ COM HO ACONSEGUEIXO?

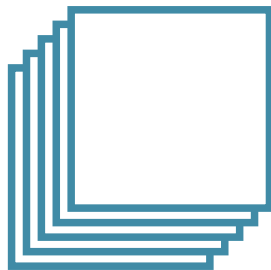
>/ El Perceptòmetre és un element físic que es descarregarà de la pàgina web del Teatre L'Artesà www.teatreartesa.cat. Cada participant en pot tenir un. És d'ús individual. Ho podràs utilitzar durant tot el curs escolar i recull les experiències artístiques de Camins Vius adequades a cada franja d'edat, ampliant l'univers de percepció experimentat a través de les diferents accions.

>/ Estarà accessible a partir de la primera quinzena de febrer a través d'un vídeo tutorial explicatiu que es podrà descarregar.

>/ QUI ÉS SILVINA MARTÍNEZ?

>/ Des dels seus inicis treballa sota una mateixa premissa "fer sobre el ja existent". Amb una mirada influenciada per la seva formació en arquitectura, aplica els seus coneixements de pes, força i resistència en l'exploració de nous materials per a la creació de dispositius artístics de gran format de manera col·laborativa.

>/ En el seu camí s'ha anat trobant altres pensadores i artistes amb les quals ha col·laborat. Aquestes trobades han enriquit les seves recerques personals. Les seves intervencions estan marcades per la Fluxonomia, un corrent de pensament on l'economia està regida per diferents dimensions (cultural, social, ambiental...), no únicament la financera. En aquests moments centra les seves recerques en la construcció de dispositius culturals que afavoreixin una major percepció individual de com breguem amb els canvis, estimulants el nostre pensament creatiu. En línia amb el corrent Edupunk, proposa el canvi substancial dels elements i materials que configuren el procés educatiu mitjançant metodologies disruptives, poc habituals a les aules.

<
CAMINS VIUS //
FEBRER JUNY-2020-21
/>